

Köpeğin Adı Badi 40

– Ömer Faruk · 22 Ekim 2017

Çare yok, devam edecektim. Verilen emri yerine getirdim, yürüdüm, zor da olsa yürüdüm yürüdüm. Görünürde yola benzer bir şey görünmüyordu. Demek ki şanssız bir günümdeydim. Bu baş belasından şimdilik kurtuluş yoktu. Otların, dikenlerin, çalıkların arasından geçtim; taşların, devrilmiş ağaçların üzerinden atlardım. Ne zaman yorulup da dinlenmeye kalksam sırtımdaki, atını mahmuzlayan bir binici gibi davranıp buna izin vermiyordu. Böğürümde o mahmuz denilen metal parçanın verdiği acıyı duyuyordum.

Etrafa bakıyorum bir insan görür müyüm diye, ama kimsecikler yok. Görsem yolun nerede olduğunu soracağım. Sormayı nasıl becereceksem? Yoksa kendimi bir insan olarak mı kabul ediyorum o sırada? Sadece insan mı yok, hayvan da yok. Adeta in cin top oynuyor. Ortalık ıssız, sessiz...

Gitmek zorundaydım, zorla da olsa gidecektim. Gittim, gittim, gittim... Nihayet bir yol göründü uzaktan. Sevindim. Bu sevinçle hızla katettim kalan mesafeyi. Yola gelir gelmez sırtımdaki yok oldu. Sanki bütün bu olanları ben hiç yaşamamıştım. Tabii yaşamadım. Hiç böyle saçmalık olur mu? Yol insanın sırtına biner mi? İyi de öyleyse böğürümdeki mahmuz izleri neyin nesi?

Bu yol öncekine göre çok iyi. Burası da ıssız, dünyanın bir köşesinde unutulmuş; üstelik diğeri gibi sırtıma da binmeyen, ukala ukala konuşup moralimi de bozmayan bir yol. Birkaç saat yürüdüktan sonra bu yol bir dere kenarında bitti. Devam edebilmem için dereyi geçmeliydim. Suyun içine dikkatli bir şekilde önce sol sonra sağ ayağımı soktum. Birkaç adım attım. Sorun yoktu, işte dereyi geçmeye başlamıştım. Geçemedim, derenin ortasına geldiğimde su yeraltına doğru hızla çekildi. Belki de geçmemde kolaylık olsun diye bu dere bana bir iyilik yapıyordu. Değilmiş. Suyun tamamı çekilince ayağımın altındaki toprak da çökmeye başladı, derin bir çukur oluştu. Çukur giderek derinleşti ve ben son hızla bu çukurun içinde düşmeye başladım. Öyle hızlı gidiyordum ki, ışık hızında yol alıyorum sandım. Ama eğer öyleyse neden ben ışık değildim? Tuhaf! Hiç korkmadım, sadece az önceki gibi abuk subuk sorular sordum, durdum.

Çukur bitti. Ve kendimi okyanusun derin sularında buldum. Dev gibi dalgalar beni oradan oraya savurdu. Bir geminin bana doğru yaklaştığını görünce kurtulacağım umuduyla sevindiysem de gemi durup beni almadı. Görmemiş de olabilirler. Kocaman okyanusta ufacık bir köpeği nasıl görebilirlerdi ki? Başka bir çare bulmalıydım, buldum. Geminin arkasında denize sarkmış bir halat vardı. Buna tutundum. Gene az da olsa dalgalar beni savurdu ama ben buna razıydım.

Gemi denizi yara yara ilerliyor bir yandan da ortalıkta başka gemi olmamasına rağmen düdüğünü öttürüyordu. Böylece hayalet bir gemi olmadığı, gerçek olduğu da kanıtlanıyordu. Acaba nereye gidiyor?

Hangi limana demir atacak? Nereye giderse gitsin; benim için fark etmez. Nasıl olsa mutlaka bir yerde demirleyecek.

Bunları düşünürken ayağıma yumuşak bir şeyin değdiğini hissettim. Ne olduğunu tam olarak göremiyordum. Gördüğümde ise o yanıma gelmiş, kafası kafam hizasındaydı. Bu bir köpekbalığıydı. Korktum desem duygularımı, heyecanımı anlatabilmiş olmam. Korkmak ne kelime! Korkunç gözleri, kazma gibi dişleri var. Bana dostça bakma ihtimali yok. Avını kolayca bulduğu için seviniyordur. Onun nazarında ben bir lokmalık bir yiyeceğim. Ne olacaksa olsun. Engellenebilecek gücüm mü var ki! Bir müddet yanımda gitti, şimdilik beni yemedi. Karnı tok belki de. Acıkacağı zamanı bekliyordur yemek için. Birden konuştu:

-Merhaba, benden korkma! Sana yardım edeceğim.

-Merhaba. Teşekkür ederim.

-Bu geminin fazla ömrü kalmadı, birazdan batacak. Onun için sen halatı bırak, gel benim sırtıma bin. Ben seni emin bir yere götürüp bırakırım.

Diyen köpekbalığına verecek cevap bulamıyordum. Ona güvenip güvenmeme konusunda kararsızdım. Haklı çıktığında ise ben hâlâ yavaş yavaş sulara gömülen geminin halatını tutuyordum. Son anda kendimi can havliyle köpekbalığının sırtına attım. Çünkü işin ucunda ölüm korkusu vardı. Yüzgeçlerine tutunursam düşme tehlikesi olmayacağını ve daha rahat edeceğimi söyledi. Öyle yaptım. Giderken bana neler anlattı neler! Köpekbalıklarının tarihinden bahsetti, masallar anlattı, fıkralarla güldürdü... Hep o konuştu, ben dinledim. Bir ara susmasından faydalanıp sordum:

-Her taraf su, her taraf deniz. Ufacık bir kara parçası bile görünmüyor. Acaba karaya ne zaman çıkacağız?

-Sabret. Bekle. Güneş patladığında sorunun cevabını da bulacaksın.

-Saçma! Güneş patlar mı? Diyelim ki patladı, ben dahil tüm canlılar ölür. Karaya çıkmak da hayal olur.

-Güneşin patlaması sadece seni karaya çıkarmaktan ibaret değil; aynı zamanda bu seni varoluşun başlangıcına da götürecektir.

Son söylediklerinden nasıl bir mana ya da sonuç çıkaracağımı bilemedim. O gene masal, mizah, tarih, evrim karışımı konuşmasına devam etti. Anlattıkları ilginçti, hoşuma da gidiyordu. Buna rağmen bir an önce karaya çıkmak istiyordum.

Gözlerim güneşi aradı. İlerideydi, ufka yakındı. Etrafında kırmızı sarı karışımı bir halka vardı. Bu kırmızı

sarı karışımı görüntü sisi andırıyordu, ya da yoğun bir gaz kümesiydi. İşte bu kırmızı sarı karışımı halka birden ateş aldı. Koskocaman alevden bir kasnak ortaya çıktı, ardından şiddetli bir patlama ve okyanusa düşen devasa ateş parçaları, ateş parçaları... Deniz kabardı, göğe kadar yükseldi, sonra tekrar alçaldı. Bu yükselme alçalma sırasında köpekbalığının sırtından düştüm. Dalgalar beni sahile sürükledi. Karaya çıktım. Çıkar çıkmaz da toprağın üzerine uzandım. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Ayağa kalktığımda etrafa bakındım, deniz kenarında büyük bir şehirdeydim. Sahilin hemen ilerisi insan ve otomobil doluydu. Hepsi sabitti, yani hareketsiz insan ve otomobiller... Kapıları açık sürücüsü olmayan bir otobüse doğru yürüdüm. İçinde yolcu yoktu. Nasıl olsa bir yere giderdi. Bindim. Binince kapıları otomatik olarak kapandı, sürücüsüz otobüs hareket etti. Ne tuhaf, bu otobüs ileriye doğru değil, geriye doğru gidiyordu. Otobüsle birlikte diğer otomobiller ve insanlar da hareketlendi, tabii onlar da geriye doğru gidiyorlardı... Şehir içinde geri geri giderek birçok semti dolaştım. Gündüzken bir kere daha güneş doğdu, yıllarım bu şehirde böyle geriye doğru giderek geçti. Daha sonra ikinci dünya savaşı, birinci dünya savaşı, İstanbul'un fethi, tek tanrılı dinlerin ortaya çıkışı, çok tanrılı dinler dönemi, mamutlar, dinazorlar.... Milyarlarca sene, milyarlarca... Hep geri, geri... Ve bing bang yani büyük patlama ile birlikte geriye gidişin sonlanması. İleriye doğru gidiş ile birlikte varoluşun başlaması. Geriye gidişteki bu olayları benim bilmem imkansız, ben bu bilgileri bir yerde okumadım; sanırım köpekbalığının anlattıklarının içinde vardı bu bilgiler.

Uyandım. Çimenlerin üzerinde yüzükoyun yatıyorum. Bir şeylerden korkup da saklanmak ister gibi. Demek ki rüya görmüşüm. Rüya mı görmüşüm dedim? Yanlış söyledim. Bu rüya değildi. Rüya ise ayaklarımdaki pıhtılaşmış kanlar ve böğrümdeki mahmuz izleri nasıl olmuştu?

● ● ●

(Devam edecek...)